

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. Варна, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

при участието на секретаря Албена Ив. Янакиева
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Търговско дело № 20233100900500 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на Б. Н. А. от гр. Б., обл. Варна, депозирана чрез процесуален представител, с която е предявен пряк иск на увредено лице по договор за Гражданска отговорност на автомобилистите против ЗАД „ДаллБогг:Живот и Здраве” АД, гр. София, за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 26 000 лева /частичен иск от 50 000 лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди и сумата от 50 лева – имуществени вреди, настъпили в резултат на ПТП от 14.02.2021 г., на общински път № VTR 1201, посока с. Б., общ. П., допуснато от Е. А. А. при управление на л.а. м. „Субару“, модел „Аутбек“ с ДК№ *****, при твърдение за валидно застрахователно правоотношение към датата на ПТП между собственика на МПС-то и ответното дружество, ведно със законната лихва от датата на предявяване на писмената застрахователна претенция – 18.05.2023г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 432 от КЗ, и чл. 429 от КЗ вр. чл. 86 от ЗЗД.

В исковата молба и допълнителната такава ищцата А. твърди, че на 14.02.2021 година е допуснато ПТП по вина на съпруга ѝ Е. А., който е управлявал МПС л.а. „Субару“ модел „Аутбек“ с ДК№ *****. ПТП е настъпило около 11.30 часа на общински път № VTR 1201, община П., в посока с. Б., като водачът губи контрол над управляваното МПС. В резултат автомобила излиза извън пътното платно, навлиза в канавка, преобръща се по таван и застава на гумите си. В резултат на ПТП ищцата е претърпяла травматични увреждания: счупване на горно и долно рамо на лява срамна кост с разместване на фрагментите, счупване дъгата на първи кръстен прешлен S1 – без разместване.

ПТП е посетено, на водача е съставен АУАН, а в следствие и НП, издадено от Началник РУ П. към ОДМВР В. Търново, с което наложено

наказание на виновно нарушение на чл. 20 ал.2 от ЗДвП. По случая не е образувано досъдебно производство за извършено престъпление по НК.

Твърди се, че мястото е посетено и от екип на Спешна медицинска помощ като пострадалата А. е откарана в болнично заведение.

Ищецът заявява, че застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния водач е сезиран с претенция за изплащане на обезщетение на 18.05.2023 г., но отсъства насрещна престация.

Твърди, че ПТП е предизвикало силен физически и психически дискомфорт у ищцата. Същата в продължение на близо четири месеца не е могла да стои в изправено положение на тялото, търпяла е силни болки в съответната област, не е могла да изпълнява домакинските си задължения без чужда помощ. Настоява се, че към момента за сезиране на исковия съд физически все още не е възстановена напълно, тъй като болките в травмената област продължават при изпълнение на определени движения. Наложило се е А. да ползва и отпуск по болест в резултат на претърпените травматични увреждания. Заявява, че като резултат от ПТП се изпитва силен емоционален стрес, който оказва негативно влияние върху психиката.

Сочи, че не е обезщетявана за претърпените болки и страдания, чийто паричен еквивалент е съизмерим със заявената претенция и моли за нейното уважаване ведно с лихвата от момента на сезиране на застрахователя до окончателното ѝ изплащане.

Ответникът в депозирания отговор и допълнителен такъв оспорва иска по основателност като отрича да е осъществен основния елемент от фактическия състав на деликта, а именно противоправното поведение на водача на МПС. Оспорва сочения в ИМ механизъм на настъпване на ПТП, настоява, че деянието следва да се квалифицира като „случайно“ по смисъла на чл. 15 от НК. Според ответника, в резултат на ПТП не са причинени описаните травматични увреждания, т.е. причинно следствената връзка не е доказана. Настоява, че ако все пак се установят елементите по чл. 45 от ЗЗД, ищцата е допринесла изключително с поведението си за вида на телесните увреждания, включително като не е ползвала обезопасителен колан по време на движение на автомобила. Не на последно по значение място настоява, че търсеният размер е завишен, не съответства на присъждания от съдилищата в трайната им практика. Оспорва началния момент на претенцията за забава с оглед разпоредбата на чл. 497 ал.1 от ГПК.

Правна квалификация на иска: чл. 432 ал.1 от КЗ и чл. 86 от ЗЗД вр. чл. 429 от КЗ.

В съдебно заседание, проведено на 27.02.2024 г. съдът е допуснал изменение на предявения иск за неимуществени вреди по размер като същият е приет за разглеждане за сумата от 60 000 лева, ведно със законната лихва върху първоначално заявената главница от 26 000 лева, считано от уведомяване на застрахователя – 18.05.2023 г., а за горницата – от датата на определението по чл. 214 от ГПК – 27.02.2024 г., до окончателното изплащане на сумите.

В съдебно заседание всяка от страните – ищец и ответник поддържа собствените си доводи. В писмена защита, процесуалните представители на страните доразвиват аргументите си.

Съдът, като съобрази предметните предели на производството и след съвкупен анализ на доказателствения материал по делото приема за

установено следното:

1. По безспорните факти.

Страните не спорят, че между ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД и собственика на МПС, л.а. „Субару“, модел „Аутбек“ с ДК№ ***** е било налице валидно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП 14.02.2021 година.

Поведението на застрахователното дружество в процеса налага да се приеме, че не се оспорва и факта, че на 14.02.2021 г., в община П., на общински път № VTR 1201, посока с. Б. е допуснато ПТП от страна на водача на гореупоменатия автомобил – Е. А. както и че в автомобила е пътувала пострадалата ищца – А.. Това е така, защото независимо от посочването на това обстоятелство като спорно в отговора по ИМ, застрахователят всъщност изразява несъгласие не с факта на реализиране на ПТП, а с неговия механизъм, настъпилите травматични увреждания, причинно следствената връзка и вината на водача на МПС с оглед изявленията за реализирано деяние по смисъла на чл.15 от НК.

2. По фактическия състав на деликта.

Съобразно предмета на спора и подлежащите на изясняване факти, на ищцовата страна е указано, че следва да установи всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане: механизъм на ПТП, авторство на водача, управлявал автомобила застрахован при ответното дружество, настъпилата вреда и причинно следствена връзка между ПТП и увреждането на ищцата, вида, характера и интензитета на претърпените болки и страдания

На ответника е разпределена тежестта да установи факта на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадания – обстоятелството, че пострадалият е бил в автомобила без обезопасителен колан и че именно това му поведение е причина за съответните телесни увреждания при доказан деликт. На същия е възложено да проведе обратно по чл. 45 ал.2 от ЗЗД.

Механизъм на ПТП.

За установяване на горния релевантен елемент от деликта, по делото са ангажирани писмени и гласни доказателства и е допусната съдебно автотехническа експертиза.

Според съставения на 14.02.2021 г., при посещения на място, констативен протокол за ПТП с пострадали лица и материални щети, от мл.а-р А.Х. към РУ П., ОД на МВР Велико Търново /л. 11 по делото/ се установява, че на тази дата, около 11.30 часа в района на с. Б., третокласен път 303, километър 22+357 е допуснато ПТП с един автомобил – собственият на свидетеля Е. А. и пътуващите в автомобила пътници – ищцата, която е съпруга на А. както и още две лица. Последните, както заявяват свидетелите А. и К., са приятелско семейство. В протокола като причини за ПТП е посочено, че водачът на МПС, поради несъобразяване с атмосферните условия и пътната настилка е загубил контрол върху автомобила, в резултат на което е излязъл от пътното платно по посока на движение и се е преобърнал, след което застанал отново на четири гуми. Като пострадали от ПТП са посочени ищцата А. и свидетелката К.. Това поведение на водача е квалифицирано като съставляващо нарушение, което се наказва по реда на

ЗАНН, поради което е съставен АУАН № 346521/14.02.2021 г., в който длъжностното лице съставител е вписал като нарушение – чл. 20 ал.2 от Закона за движение по пътищата /л. 88 по делото/. Издадено е и НП № 21-0311-000088/15.03.2021 г. от Началник РУ П. към ОДМВР В. Търново, с което за посоченото нарушение водачът е санкциониран с глоба. НП е влязло в законна сила на 15.05.2021 г. както е посочено в представения на съда заверен препис /л. 84/.

Допуснатите до изслушване в съдебно заседание свидетели – водачът на МПС-то А. и една от пътничките в автомобила – К. непротиворечиво по съществените моменти пресъздават обстоятелствата около настъпилото ПТП, поради което и съдът цени показанията им, доколкото не противоречат на останалия доказателствен материал и на заключението по САТЕ, на което съдът ще се спре по-долу. Така от гласните доказателства се установява, че на процесната дата свид. А. е управлявал личното си МПС, в което на предна дясна седалка е седял съпругът на свидетелката К., а същата – на задна дясна седалка, респективно вляво – пострадалата ищца. Свидетелят сочи, че след изпълнен ляв завой по пътното платно, неочаквано е видял Т-образно кръстовище със знак „Стоп“ и насреща му нива. Заявява, че е натиснал спирачки, задействал е ръчната спирачка и е завил надясно, но колата е поднесла, тъй като участъкът е бил заледен. В резултат на това колата е навлязла странично в нивата, удряйки пътен знак със задна лява част /лява врата/, левите гуми са попаднали в канавката, последвало е преобръщане на автомобила и заставане отново на четирите гуми. Споделя, че след първоначалния шок тримата, с изключение на съпругата му, са излезли от колата, но на нея, след откопчаване на колана е помогнато, а при първите две крачки е споделила за силни болки. Соци, че в този участък от пътя, не е имало ограничение на скоростта с пътни знаци. Споделя, че за първи път е шофирал по него маршрут и че ако е знаел, че канавката между нивата и платното е била насипана с чакъл, би шофирал направо и оставяйки автомобила да навлезе в нивата, би избегнал ПТП-то. За това, че преди да направи завой надясно на Т-образното кръстовище, водачът е натиснал рязко спирачки, колата се е преобрънала в нивата, пострадалата ищца е била с поставен предпазен колан свидетелства и М. К. на въпроси на адвоката на ответната страна. Същата сочи, че пътното платно е било мокро. Потвърждава с казаното показанията на другия свидетел и относно силните болки, които ищцата е изпитала при опит да излезе от автомобила.

Заключението по САТЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено сочи, че причина за настъпване на ПТП е безконтролно движение на автомобила при навлизане в кръстовище извън населено място. Първоначалният удар е реализиран с лява странична част на автомобила в металните стойки на пътната табела като са увредени преден ляв калник и гума, таван, предни ляв и десен прозорци. Описаните увреждания по металоконструкцията сочат, че предно ляво колело на автомобила изпреварващо е навлязло в канавката и е понесло значителна част от въздействието при „заораването“. В допълнение, в съдебно заседание вещото лице сочи, че няма обективни данни участъкът да е бил заледен или температурите да са под 0 градуса и като причина за ПТП сочи закъсняла реакция на водача. Вещото лице заявява, че няма данни, от които да може да се направи изчисление на скоростта на движение на автомобила, но все пак намира, че при описаните увреждания по металоконструкцията на автомобила, обичайно движението към момента на началото на

преобръщането вероятно е било около 48-50 км/ч. Споделя, че при движение с ниска скорост до 30 км/ч би се избегнало ПТП, тъй като би имало време за реакция. Експертът сочи, че е допринесло за ПТП и състоянието на пътя – мокър асфалт.

Авторство и вина.

Доказателствата установяват, че причина за ПТП е несъобразено от страна на водача А. управление на МПС съответно на пътната обстановка, както изисква члл. 20 ал.2 от ЗДвП. Случайното деяние по см. на чл.15 от НК би изключило вината на водача, но съдът счита, че в конкретния случай няма основание да се приложи състава по НК, така както настоява застрахователят.

Според цитираната разпоредба, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват и са длъжни при движението си да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, като са длъжни да контролират във всеки момент МПС, което управляват.

В конкретния случай, да, експертизата не е могла да установи точно скоростта на движение на автомобила и няма данни за ограничение в скоростта с пътни знаци, т.е. приема се допустимата за извън населено място от 90 км/ч. В същото време обаче се установи, че пътната настилка е била мокра, освен това Т-образното кръстовище е след изпълнен от водача завой, който винаги намалява видимостта, т.е. трябва да се прояви внимание при движение за възникване на евентуални пътни препятствия след завоя. Т-образното кръстовище е такова. Водачът е преминавал през пътния участък за първи път с МПС, респективно не може да се твърди в конкретния случай, че разрешената от 90 км/ч скорост, ако е била спазена, би била подходяща. Макар само като теоретична постановка, все пак трябва да се отчете заявеното от вещото лице, че деформациите по автомобила сочат на скорост на движение в момента на началото на преобръщането му от 48-50 км/ч, а това е след задействана рязко спирачна система, т.е. скоростта е била по-висока. Както и експертът заявява, причината за ПТП е закъсняла реакция на водача.

Няма спор в съдебната практика, че вината като елемент от фактическия състав на деликта се предполага на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД. От друга страна, липсата на присъда срещу делинквента не оборва законовата презумпция. Ответникът, който възразява, че поведението на водача е безвиновно, следва да проведе обратно доказване, което в случая не е сторено по изложените по-горе мотиви.

По претърпените телесни увреждания от ищцата и причинна връзка с ПТП.

Както сочи заключението по СМЕ, в резултат на ПТП ищцата е получила телесни увреждания както следва: фрактура на двата клона на пубисната кост без значително разместване на фрагментите и фрактура на лявата дъга на първия кръстцов прешлен S1. Според вещото лице счупванията на посочените костни структури от лявата половина на таза са резултат от механизмите на действие на твърди тъпи предмети, получени са

чрез индиректен удар с или върху твърда повърхност и могат да се обяснят с травмиращите механизми при ПТП в купето на автомобил при описаната по-горе динамика. Травмата на таза е обусловила трайно затруднение в движенията на тялото и основно на левия долен крайник за период от два и половина – три месеца, фрактурите на двата клона на срамната кост са пряка последица от ПТП, защото добре се визуализират на рентгенографията от 14.02.2021 г. С оглед и диагностицираните травми, експертизата сочи, че начина на получените увреждания кореспондира с посоката на действие и контактните травмиращи равнини, коментирани при произшествието. С оглед заключението по СМЕ съдът счита за доказана причинно следствената връзка като елемент от състава на деликта.

3. Интензитет на претърпените болки и страдания.

За доказване на тежестта на болките и страданията, които ищцата е изпитвала във времето в резултат на претърпените травми са събрани гласни доказателства, които съдът цени в цялост, доколкото е противоречат на експертизите – СМЕ и СПЕ.

Установява се от разпита на двамата свидетели, чиито имена бяха упоменати по-горе в мотивите, че травматичните увреждания са наложили обездвижване на ищцата – постелен режим за период от минимум месец /както сочи и заключението по СМЕ/. Съпругът е обгрижвал ищцата изцяло, включително поради невъзможност да се обслужва самостоятелно както за спазване на лична хигиена /къпането е ставало в леглото/, така и за хранене, ползване и подмяна на памперси и други. Освен това, както сочи свидетелят самото къпане и хранене е ставало изключително трудно и много бавно с цел да не се раздвижи тялото на пострадалата и поради нетърпимите болки, които е изпитвала. Пиенето на обезболяващи през първия месец е било единствено за подтискане на болката, но не и за лечение на травмата. Вторият рентген е направен значително по-късно доколкото е трябвало ищцата да може да се изправи сама за придвижване до болничното заведение. По-късното изследване е и в резултат на отказа на лекари да посетят ищцата при все още неотпаднали ограничения след Ковид пандемията. След това лечението е продължило с ползване на проходилка, а ставането до масата е било само за хранене, след което отново, поради изпитваните болки се е налала да легне. Бавното раздвижване е продължило няколко месеца. Ищцата се е върнала на работното място след м. 08.2021 г. Отделно е започнала, след консултации с лекар, да взема и лекарства за подсилване на костната система. Свидетелят сочи, че към днешна дата – три години след ПТП е останала болката от счупената част на прешлена и ищцата не може да стои клекнала или наведена за продължително време. В момента посещава кинезитерапевт и провежда лечебни масажи. Идентични са и показанията на свид. К., поради което не се налага и тяхното отделно преразказване.

Експертът по СМЕ също сочи, че предприетото от ищцата и съпругът й поведение след ПТП – пълно обездвижване, е именно адекватното, аналогично на поставяне на пациент в гипсово корито. Още повече вещото лице сочи, че при съвременните методи и възможности за оперативно ортопедично лечение, имобилизация от този тип не е препоръчителна. Както е видно от заключението в тази му част, основното необходимо лечение при фрактури е пълно обездвижване за шест-седем седмици докато започне образуване на ново костно вещество и предвид това, че процесната травма не е изисквала оперативно лечение. И вещото лице заявява, че пълно

възстановяване на двигателната функция и възможност за физическо натоварване на движенията е настъпило петия-шестия месец, което кореспондира и с възстановителния период, който сочат свидетелите.

От заключението по СПЕ, което съдът също кредитира като обективно и компетентно дадено се установява, че пострадалата е претърпяла не само физически, но и психически травми вследствие ПТП. Преживеният емоционален стрес е най-вече в резултат на незнанието какво се случва с нея и дали ще оздравее при този продължителен период на обездвижване, респективно дали ще остане инвалид. Затова експертът сочи, че водещ в първия месец и половина след ПТП е именно емоционалният стрес. Известно успокоение на психиката е настъпило след като е започнала да се движи. Вещото лице заявява, че и към момента не е напълно възстановена, останал е страхът от пътуване и „минаващи коли“. Към момента на психологичното изследване, доколкото се е завърнала и на работа, лошите спомени и мисли за болести и смърт, които в един момент са придобили натраплив характер са потиснати, но с остатъчни признаци на страх и недоверие докато друг шофира автомобила. Прогнозата за бъдеще според експерта е в контекста на личностовите особености на освидетелстваната като е препоръчително консулт с професионалист – психотерапевт за ефективно справяне с психологическия дискомфорт.

4. Относно размера на обезщетението за неимуществени вреди.

Всичко казано по-горе налага да се приеме непротиворечивия извод, че ищцата следва да бъде обезщетена за претърпените болки и страдания в резултат на травматичните увреждания, получени при ПТП.

При претендирани обезщетения за неимуществени вреди се прилага принципът на справедливо обезщетяване на болките и страданията, съгласно чл. 52 от ЗЗД, основан на цялостна преценка на конкретните обективни обстоятелства – вида и характера на телесните увреждания, и последиците от тях за пострадалото лице. Неимуществените вреди се изразяват в претърпени от увреденото лице болки и страдания в резултат на виновно поведение на деликвента, които вреди подлежат на заплащане от застрахователя по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ при предявен пряк иск. Обезщетението подлежи на определяне от съда по справедливост, по правилата на чл. 52 от ЗЗД като паричен еквивалент на всички, получени в резултат на нанесените при едно застрахователно събитие /в случая/ телесни повреди и свързаните с тях болки и страдания, които имат проявление както във физически, така и в психически, и емоционални сътресения и неудобства за увреденото лице. Целостта на човешкия организъм предопределя при травма да се изпитва както физически, така и емоционален дискомфорт, като в хипотеза на множество травми пак болките и страданията са за организма като едно цяло. Наред с това съдът счита, че като ориентир за размерите на обезщетенията би следвало да се вземат предвид и икономическата конюнктура, а и съответните нива на застрахователно покритие към относимия за определяне на обезщетенията, момент. След определяне размера на обезщетението следва да се даде отговор на въпроса за наличието или не на обективен принос на пострадалия при ПТП /т.е. съпричиняването/.

Като се има предвид възрастта на пострадалата – активна работна възраст, липсата на данни за предходни хронични заболявания, характера на травматичните увреждания, които бяха описани по-горе, сравнително

продължителния период на пълно възстановяване – 6 месеца, остатъчни неразположения при определени позиции на тялото, свързани с необходимостта да се съобразява физическо натоварване, преживения стрес, особено силен в периода на пълно обездвижване, придружен със страх от вероятността ищцата да остане инвалидизирана, за който обаче може да се каже, че не се характеризират с по-голям интензитет от обичайния при този вид негативни преживявания и от друга страна като се имат предвид лимитите на застрахователна отговорност, съдът намира, че справедлив размер на обезщетението се явява този от 50 000 лева, до който и заявената претенция следва да бъде уважена. За горницата до претендираните след изменението по чл. 214 от ГПК 60 000 лева ищцата не доказва иска по размер, а възражението за прекомерна завишеност, направено от ответната страна е основателно. Трябва да се има предвид и факта, че по отношение на психотравмата, като се отчита личността на пострадалата и факта, че същата не е потърсила консултация с психотерапевт към момента на освидетелстването в настоящото производство. Още повече, че е активна личност, с екстравертна насоченост и с помощта на специалист, както сочи вещото лице, би преодоляла за период от няколко месеца наличните последици от случилото се, в смисъл правилното подреждане на събитията в нейното съзнавано поле. Поради тази причина, по-дългият период през който търпи психически дискомфорт, се дължи и до известна степен на избраното поведение от ищцата.

5. По въпроса за съпричиняването.

Ответникът навежда възражения за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, чрез бездействие по поставяне на обезопасителен колан. От заключението по СМЕ и САТЕ, което следва да се кредитира като обективно и компетентно дадено е видно, че автомобилът е снабден с предпазни колани, а гласните доказателства сочат, че ищцата е ползвала предпазен колан по време на пътуването и към момента на ПТП. Свидетелите заявяват, че за да направят опит да извадят пострадалата от автомобила първо да откопчали обезопасителния колан. Отделно от това, според заключението, при странични въздействия върху тялото на пострадалия, обезопасителните колани не са особено ефективни. За тази цел, в странични детайли от конструкцията на автомобила се вграждат противоударни въздушни възглавници. Обезопасителните колани не ограничават свободата на действие на крайниците и главата на препасания. Затова и възможните движения на тялото при правилно поставен колан биха били в същите направления и дори е възможно тялото да се освободи от колана. Експертите заявяват, че с оглед липсата на наранявания на ищцата в областта на главата, същата е била с поставен предпазен колан.

Като се има предвид изложеното както и факта, че ищцата е предприела, макар самостоятелно и без лекарско предписание най-адекватното лечение, а именно обездвижване на тялото, възраженията на ответника за съпричиняване както на вредоносния резултат, така и тези относно продължителността на оздравителния период, основани на неправилно лечение, са неоснователни и се опровергават от събрания доказателствен материал.

6. По иска за имуществени вреди.

Същият е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, респективно и за акцесорната претенция за забава. Направеният от ищцата разход в размер на

50 лева за извършена от лекар, по лична нейна инициатива, съдебномедицинска консултация на 11.05.2023 г., не е нито в причинна връзка с инцидента, нито е била доказано необходима, нито е поискана от застрахователя по реда на чл. 106 ал.3 от КЗ по образуваната пред него щета по искане от 18.05.2023 г.

7. По претенцията за лихва и началния момент.

Съгласно чл. 429 ал.2 т.2 от КЗ, застрахователното обезщетение покрива и лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на ал. 3. Деликвентът безспорно отговаря за лихви пред увредения без покана, съгласно чл. 84 ал.3 от ЗЗД. Според следващата алинея на разпоредбата, лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума. От застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице по чл. 380 от КЗ, която от датите е най-ранна. Следователно, деликвентът дължи лихви от датата на деянието, а застрахователят от горепосочените дати, в случая от уведомяването му по чл. 380 от КЗ. Т.е. началният момент, от който ще се присъди лихва върху размера на главницата от 26 000 лева е 18.05.2023 г., когато е входирана застрахователната претенция. За сумата от 24 000 лева лихва се претендира от датата на определението на съда по чл. 214 от ГПК, респективно ще се присъди считано от 27.02.2024 г.

8. По разноските.

С оглед изхода от спора разноски се следват и на двете страни.

Ищцата е направила разходи за държавна такса и експертизи, а адвокатско възнаграждение се претендира за оказана помощ по реда на чл. 38 ал.1 т.2 от ЗАДв.

Разходът за държавна такса по отхвърлената претенция за имуществени вреди остава за сметка на ищцата.

При присъдени 50 000 лева като обезщетение за претърпени неимуществени вреди спрямо заявения размер от 60 000 лева, от общо направените разходи за държавна такса и експертизи 3398.80 лева, в тежест на ответника се възлага заплащане на 2832.33 лева.

На процесуалния представител на ищцата се присъжда сума за адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ по чл. 38 ал.1 т.2 от ЗАДв, определено по чл. 7 ал.2 т.4 от Наредба № 1/2004 г., в размер на 4500 лева.

На ответната страна се присъжда, на база материален интерес в отхвърлената част от 10050 лева, 100 лева за експертизи. По отношение на юрисконсултското възнаграждение съдът не е обвързан от поискания размер от ответника по списъка по чл. 80 от ГПК, но съобразявайки фактическата и правна сложност на делото и обема на защитата, осъществена от юрисконсулта както и материалния интерес по спора, на осн. чл. 25 ал.1 и ал.2 от НЗПП, съдът определя именно сумата от 400 лева.

След съдебна компенсация съдът присъжда в полза на ищцата сума за

разноски в размер на 2332.33 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД "ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, със седалище гр. София да заплати на основание чл.432 от КЗ и чл. 429 от КЗ на **Б. Н. А., ЕГН *****,** гр. Б., обл. Варна **сумата от 50 000 /петдесет хиляди/ лева,** съставляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания в резултат на претърпяно ПТП на 14.02.2021 г., на общински път № VTR 1201, посока с. Б., общ. П., допуснато от Е. А. А. при управление на л.а. м. „Субару“, модел „Аутбек“ с ДК№ *****, при доказано валидно застрахователно правоотношение към датата на ПТП между собственика на МПС-то и ответното дружество, ведно със законната лихва по отношение на част от главницата, а именно сумата от 26 000 /двадесет и шест хиляди/ лева от датата на предявяване на писмената застрахователна претенция – 18.05.2023г. до окончателното изплащане на задължението, а по отношение на другата част от главницата – 24 000 /двадесет и четири хиляди/ лева, от 27.02.2024 г. до окончателното изплащане на сумата, като отхвърля предявеният иск за горницата до претендираните 60 000 лева, като недоказан по размер.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от **Б. Н. А., ЕГН *****,** гр. Б., обл. Варна против **ЗАД "ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615,** със седалище гр. София иск за изплащане на сумата от 50 /петдесет/ лева, съставляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на претърпяно ПТП на 14.02.2021 г., на общински път № VTR 1201, посока с. Б., общ. П., допуснато от Е. А. А. при управление на л.а. м. „Субару“, модел „Аутбек“ с ДК№ *****, при твърдение за валидно застрахователно правоотношение към датата на ПТП между собственика на МПС-то и ответното дружество, ведно със законната лихва от датата на предявяване на писмената застрахователна претенция – 18.05.2023г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл. 432 ал.1 от КЗ и чл. 429 от КЗ, като недоказан по основание.

ОСЪЖДА ЗАД "ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, със седалище гр. София да заплати на **Б. Н. А., ЕГН *****,** гр. Б., обл. Варна **сума в размер на 2332.33 /две хиляди триста тридесет и два и 0.33/ лева,** разноски в производството за държавна такса и експертизи, на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК и след съдебна компенсация.

ОСЪЖДА ЗАД "ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, със седалище гр. София да заплати на **адв. Н. А. В., личен номер във ВАК 1900126090** сумата от **4500 /четири хиляди и петстотин/ лева** адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска защита по чл. 38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата и на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____